

Zgodbe Sindbada Mornarja

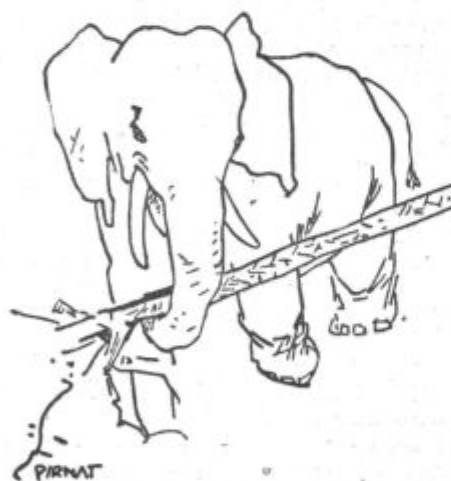
Sedmo potovanje

Ko sem se vrnil s šestega potovanja, sem že čutil starost v kosteh. Hotel sem v miru preživeti še zadnja leta življenja. To bi bil tudi storil, toda usoda je še enkrat obrnila moje načrte.

Ko sem nekega dne sedel za mizo sredi prijateljev in užival sladkosti bogastva, mi je prišel povedat eden izmed služabnikov, da želi sam kalif govoriti z menoj.

Povedal sem mu, koliko sem moral v življenju pretrpeti in pazljivo me je poslušal do konca.

»Res ste se morali hudo boriti z usodo,« je dejal, »vendar pa vas prosim, da

Šel sem na dvor in pokleknil pred vladarja. Velel mi je, naj vstanem in mi dejal:

»Sindbad, veliko uslugo mi morate napraviti. Nesti boste morali kralju Serendibu mojo zahvalo in moje darove. Moram se mu izkazati hvaležnega za prijaznost.«

Kalifov ukaz me je zadel kakor strela s jasnega neba.

»Zapovednik vseh vernikov,« sem odvrnil. »Rad bi izpolnil vse, kar želi Vaša Milost, toda prosim vas, pomislite, da sem že star in utrujen po vseh naporih, ki sem jih moral prestati. Nikoli več nisem mislil zapustiti Bagdada.«

opravite zaradi mene še to pot. Saj boste morali iti samo na otok kralja Serendiba in mu nesti druge darove ter pismo. Vedeti morate, da ne bi bilo mene vredno, če ne bi tega storil.«

Ko sem videl, da kalif ne odneha, sem se moral ukloniti. Vesel je bil moje odločbe in mi velel izplačati tisoč cekinov za pot.

V nekaj dneh sem se pripravil za odhod. Kalif je sam napisal pismo za svojega prijatelja. Vozil sem se srečno in brez nesreče pridal v Serendibovi prestolnici.

Vladar me je takoj spoznal in me prijazno sprejel.

»Bodite dobrodošli, Sindbad,« me je pozdravil. »Vedite, da sem dostikrat mislil na vas in hrepenel po trenutku, ko vas bom spet videl.«

Zahvalil sem se mu za lepe besede in

mu izročil darila s pismom vred. Obojega je bil neizrečno vesel. Prosil me je, naj ostanem njegov gost in njegovi želji se nisem mogel upreti. Ostal sem nekaj dni pri njem, potem pa sem se vkrcal za pot proti domu.

Tri dni po odhodu so nas napadli morskimi razbojniki in se polastili naše ladje. Nekateri potniki so se hoteli upreti, toda ta predrznost jih je stala življenje. Nas pa so prijeli in nas vzeli s seboj za sužnje.

Zamenjali so nam obleke za raztrgane cunje in nas odpeljali na neki otok, kjer so nas prodali.

Mene je kupil neki trgovec. Odvedel me je na svoj dom, kjer mi je dal jesti in me je spodobno oblekel. Postal sem njegov strežnik.

Nekega dne me je vprašal, ali se razumem na kakšno obrt, kjer bi me lahko uporabil. Povedal sem mu, da sem bil po poklicu trgovec in da so mi morskimi razbojniki vzeli vse, kar sem imel.

»Ali ne znate niti z lokom streljati?« se je začudil.

Odvrnil sem, da sem v mladosti zelo dobro znal, da pa sem se z leti odvaldil. Tedaj mi je izročil lok, nekaj pušic in konja. Odjezdila sva v gozd, ki je bil zelo daleč stran od mesta. Ukazal mi je, naj razjašem konja in mi pokazal visoko drevo.

»Splezajte nanj,« mi je velel. »Toda mimo prihajajo vsak dan sloni, ki jih je zelo dosti v tem gozdu. Če boste katerega izmed njih ubili, mi pridite povedat.«

Po teh besedah mi je pustil nekaj hrane in se vrnil nazaj v mesto. Jaz pa sem ostal na drevesu in prežal vso noč.

Do jutra nisem videl nobenega živega bitja. Ko pa je vstalo solnce, se je pripodila mimo velika tropa slonov. Toliko jih še svoj živ dan nisem videl. Pomeril sem in sprožil več pušic. Naposled je padel eden izmed slonov. Drugi se zanj še zmenili niso. Odhiteli so mimo, ne da bi me bili opazili, jaz pa sem odjezdil v mesto in poročal gospodarju o svoji sreči na lovu.

Dal mi je dobro kosilo in pohvalil mojo spretnost. Potem sva šla oba v gozd, kjer sva izkopala veliko jamo in zakopala vanjo slona, ki sem ga bil ubil. Gospodar se je odločil, da se vrne šele takrat, ko bo žival že strohnela, in da ob tej priložnosti pobere dragocena slonova okia.

Potlej sem bil skozi dva meseca vsak dan na preži in ni minul dan, da ne bi ubil vsaj enega slonna.

Neko jutro, ko sem spet čakal priho-

da orjaških živali, sem z začudenjem opazil, da so izpremenili smer svoje poti. Namestu da bi bili zdrveli mimo mojega opazovališča, so se ustavili in krenili proti mojemu drevesu v takem številu, da jih je bilo vse črno. Zemlja pod njimi se je ugrezala kakor ob potresu. Ustavili so se in namerili svoje trombe proti meni. Ves prestrašen sem bil prepričan, da je zdaj, ko so me opazili, konec mojega življenja. Od strahu mi je padel lok iz rok.

Moja groza je bila upravičena. Sloni so me nekaj časa opazovali, potem pa je največji z rilcem pograbil deblo drevesa, kjer sem med vejami sedel in ga izdrl s koreninami vred. Omahnil sem in padel z drevesom. Tedaj me je žival pograbila in me naložila na svoj hrbet. Potem je odhitela dalje in druge za njo.

Še zdaj vzdrhtim, če se spomnim tistih strašnih trenutkov.

Dolgo me je slon nosil na hrbtu, potem pa je zdajci obstal in me položil na tla. Priletel sem na kamen in izgubil zavest.

Šele čez dolgo sem se spet zavedel. Glava me je od udarca na vso moč bolela. Ko sem se ozrl okoli sebe, ni bilo slonov nikjer več. Pač pa sem zagledal nedaleč stran nekaj, kar me je navdalo z neizmernim začudenjem.

V vznožju majhnega hriščka sem videl kup slonovih okostij in zob. Mislil sem, da se mi blede. Vstal sem in šel bliže. Res me oko ni varalo.

Čuditi sem se moral prebrisanosti živali. Brez dvoma je bil ta kraj pokopališče. Zato so me prinesle sem, ker so vedele, da jih preganjam samo zaradi dragocenih zob.

Obrnil sem se proti mestu in hodil noč in dan preden sem prišel do svojega gospodarja. Med potjo nisem srečal nobenega slona. Umaknili so se, da bi mi pustili odprto pot do svojega grobišča.

Ko me je gospodar zagledal, me je od veselja kar objel.

»Ubogi Sindbad,« mi je rekel, »v velikih skrbih sem bil zaradi tebe. Bil sem v gozdu in odkril tam izkopano drevo, zraven pa sem dobil tvoj lok in puščice. Vse povsod sem te iskal. Naposled sem bil že prepričan, da so te maščevalni sloni raztrgali na drobne kose in sprjaznili sem se z mislijo, da te ne bom nikoli več videl. Povej mi, kje si bil tako dolgo!«

Začel sem mu pripovedovati svojo zgodbo, ki jo je strme poslušal. Drugi dan sva šla oba proti griču, kjer so ležale kosti in neizmerno je bil vesel, ko je videl, da sem govoril resnico. Nalo-

žila sva na slona, ki naju je prinesel, kar sva mogla dragocenih zob in jih odnesla domov.

Ko sva stopila čez prag njegove hiše mi je dejal:

»Bodi mi zdaj brat in nič več suženj, saj si mi pripravil bogastvo, kakršnega nima nihče v tem mestu. Ko sem te poslal prvič na lov, sem ti prikrival nevarnosti, ki so te čakale. Izkazal si se junaka. Zato te moram še posebej nagraditi.«

»Hvala, gospodar,« sem odvrnil, »ničesar ne potrebujem, saj mi je prostost dovolj. Dovolj mi samo, da se vrnem na svoj dom.«

»Dobro,« je rekel trgovec, »veter nam bo kmalu poslal ladje, kamor bomo naložili slonovo kost. Z njimi boš odpotoval.«

Počakati sem moral še nekaj dni. Med tem sva šla z gospodarjem še večkrat do hribčka in počasi prenesla v mesto vse dragoceno zobovje.

Naposled so ladje prišle in gospodar je velel naložiti nanje slonovino. Na eni izmed ladij je pripravil bivališče zame in mi dal velike množine najlepših zob v dar. Zahvalil sem se mu za dobrotljivost in potem smo odpuhli.

Ustavili smo se še na nekaterih otokih, da smo dobili svežih živil in vode. Ker so bile namenjene ladje v neko indijsko pristanišče, sem se sredi poti izkrcal in se preselil s svojim delom dragocenega tovora na drugo ladjo, ki je bila namenjena v Balsoro. Slonovino sem prodal. Potem sem nadaljeval peš pot domov. Dosti sem moral pretrpeti, toda zavest, da se mi na kopnem ni treba bati ne viharjev, ne morskih razbojnikov, mi je krajšala pot.

Vseh teh naporov je bilo konec, ko sem naposled prišel v Bagdad. Najprej sem šel h kalifu in mu povedal, da sem njegovo naročilo izpolnil. Obdaril me je z denarjem in častmi.

Doma sem se posvetil družini in zdaj živim srečno v krogu svojih dragih otrok. Naj jim da Bog dosti let in sreča naj jih spremlja, kakor je spremljala mene.

Tako je končal Sindbad Mornar povest o svojem sedmem in poslednjem potovanju. **KONEC.**

Pierre Loti:

Stari čoln, stari čolnar

Če si hotel priti na drugi breg Bospora, -e je bolj treba na Terapijski obali izbrati č in med tistimi, ki so tam čakali, vsi pripravljene, po večini lepi, lepo pobarvani, s čednimi baržunastimi nasloni, in vsak je imel mladega veslača krepkih rok.

Samo najolžja, ki je bila na vrsti, je bila v primeri z drugimi videti borna; nič baržuna ni bilo na naslonih, samo

indijske krpe raznih barv; res je bil zelo čist ta čoln, skrbno negovan, toda tako star, z zaplatami, in njegov čolnar je bil slaboten, tako borno oblečen! Skoraj surovo sem ga odgnal in ukazal pristati naslednjemu, ki je imel nov, pozlačen čoln.

Toda ko se je umikal, da bi mi napravil prostor sem videl s kolikšno iznajdljivo skrbjo so bili zbrani in razdeljeni ti indijski koščki, brezdvoma delo stare ženske, žene tega starca, ki je hotel dati še malce sijaja ostarelemu čolnu, da ne bi preveč odbijal svojih gostov. In potem sem srečal pogled starega čolnarja, pogled, poln prikritega očitanja, vdanoosti in bolečine...

Tedaj mi je obupno sočutje stisnilo srce in dan mi je bil pokvarjen. Obljubil sem si, da se jutri vrnem, da si izberem njega med vsemi, da pohvalim njegov okus in njegovo skromno polepšavanje, da ga vzamem vsakič, kadar se spet vrnem.

Toda ne drugi dan, ne nikoli več ga nisem mogel dobiti. In — to je morda zelo otročje — med vsemi grdimi dejavnji, ki sem jih zagrešil v življenju, mi ni nobeno pustilo toliko kesanja kakor sramota, ki sem jo napravil temu ubogemu starcu, z malimi indijskimi krpami, pomešanimi s posutimi rdečimi trakovi in tako skrbno urejenimi.

Krojač

Kitajska pripovedka

V nekem kitajskem mestu je živel krojač Tse-lu. Spretno je sukala iglo, umetniško je krojil in šival obleke, in zato so ga imeli za najboljšega krojača v vsem mestu.

Poglarar sosednje pokrajine je potreboval nove slavnostne obleke in je zaradi tega ukazal, da ga pokličejo k njemu. Naj pokaže, kaj zna, ko ima tolikšen sloves.

Prišel je torej Tse-lu k poglarvarju in mu vzel mero. A zdajci je vprašal dostojanstvenega mandarina:

— Bodite tako ljubeznivi pa mi povejte: koliko časa pa že upravljate to pokrajino?

»Čemu ti bo to pri šivanju obleke?« je odvrnil mandarin in pokazal tako svojo radovednost.

— Čemu? vprašate, je rekel krojač Tse-lu. Glejte, stvar je taka. Če še ni dolgo, kar ste bili imenovani za upravnika (mandarina) te dežele, ste — prav gotovo — na to čast zelo ponosni in držite glavo visoko; v tem primeru bi bilo treba pustiti sprednje robove malo daljše. Če je prešlo od vaše nastavitve že kaj let, vam je vse to že bolj vsakdanje, zato nosite glavo naravno; v tem primeru morajo biti vsi robovi vaše obleke enako dolgi. Če je pa od vašega prihoda na to mesto prešlo že

dosti let, tedaj vam težave upravnih skrbi gotovo že tlačijo glavo in jo pripogibajo: — zato bi bilo v takem primeru potreba, da bi bil sprednji del vaše obleke krajši od zadnjega.

Modri odgovor preprostega krojača Tse-luja je mandarinu zelo ugajal in je zanj krojača bogato obdaroval.

Cv. K.

Marijana Željeznova - Kokali:

Nepridiprav

Nepridiprav
kaj rad pohaja,
drži se kakor pav —
brezposelnega raja.
Ne mika ga
nobeno delo
in kakor on le zna —
zapravlja čas veselo.
Pa obsedi
na koncu leta,
ga ne plaši —
življenjska pot začeta.

Šaljiva vprašanja

Koliko je vreden gospod Stopar? —
(Odgovor: 1 dinar ali 100 par).

★

Katera kapa je narejena na paro? —
(Odgovor: Kapanaparo, ki se izliva v Rio Negro; preden se ta združi z Amazonko).

★

Kaj je mislil prijatelj, ki je koočal svoje pismo takole: »Pošiljam ti ladijo brez ladjuna?« — (Odgovor: Hotel je reči: Adijo).

★

Zakaj ni pobožen človek, ki mu je rojstni kraj francosko mesto Nevers? —
Odgovor: Ker je neverski!

Prebrisani kužki

Zadnja leta tožijo Španci, da se v r-
ši obilo tihotapstva s kavo in kakavo
na francoski in portugalski meji. Zla-
sti pa cvete prepovedana kupčija na
jugu, v Andaluziji, v gibraltarski oko-
lici. Zviti Andaluzani rabijo v svoje
nečedne namene ladje z dvojnimi
dnom, izvotljene palice, klobuke na
več nadstropij, posebno pa pse. Go-
spodarji jih vzemo s seboj v Gibraltar
in jih zapode v morje proti »ponto-

nome, plavajočim zalogam angleškega
blaga. Na suhem čakajo, da so psi oto-
vorjeni, in kadar ni carinske straže v
bližini, dajo znamenje za odhod: psi
planejo v vodo in krenejo proti zalivu
v Algecirasu. Čudno je, kako delajo
živali. Kadar spoznajo, da so jih straž-
niki zasledili, takoj uberejo drugo
smer in po navadi prevarijo zastopni-
ka carinske gosposke. Brž ko so do-
segli kopno, se niti za trenutek ne
otresejo, kakor ravnajo drugače njih
mokri bratci, marveč neutegoma steče-
jo na določeno mesto. Pa glejte, kakšen
je njih razum oziroma nagon: ako so
jih zasačili iblajtarji ali karabinjeri,
jim skočijo na bedra in se jih oklepajo,
da bi jim onemogočili rabiti orožje.
Navzlic temu pa večina teh psov pre-
mine — če smem tako reči — na po-
lju slave. Toliko pa dokazujejo, da ne

velja za vse kužke, kar je svoje dni
zapisal nedavno umrli »najlažji slovenski
pesnik?«

Pasji glupci, kaj vas moti,
da tako razsajate?
Mesec gre po svoji pot i,
pa če vsi nanj lajate.

—n.—k.

Šole za mame

Mihec: »Mamica, kaj je huje: če si
raztrgam hlače ali če me povozí avto?«

Mamica: »Moj Bog, Mihec, kako mo-
reš vprašati! Seveda je mnogo huje,
če te povozí avto!...«

Mihec: »Nu, mamica, potem bodi pa
kar vesela — samo hlače sem si raz-
trgal...«

★

Oče in sinko sedita pri kosilu. Mirko
skremži obraz, ko mu nalije oče juhe
na krožnik:

»Oh, ko bi vsaj ne bilo juhe na sve-
tu!« vzdihne Mirko.

»Ko sem bil jaz tako majhen kakor
ti, sem bil vesel, če sem imel za kosilo
košček črnega kruha,« reče oče.

»Nu, atek, potem se ti pa mnogo bo-
lje godi, odkar stanuješ pri nas, ah
ne?« se namuzne Mirko.

★

Janezek si strašno nerad umiva zo-
be. Ondan se je namenil k zobozdrav-
niku, da bi mu izdrl zob, ki ga je že
nekaj dni bolet.

»Najprej si umij zobel« pravi ma-
mica.

»Nu, danes naj še bo, ko mi vsaj ti-
stega zoba ni treba umiti, ki mi ga bo
zobozdravnik izdrl!« vzdihne Janezek.

★

Breda se vsa žalostna vrne iz šole.
Mamica jo vpraša, kaj ji je, in Breda
reče:

»Oh, mamica, zmerom sem mislila, da
se gospodična učiteljica nikoli ne zlaže,
danes sem pa videla, da ni tako.«

»Moj Bog, Bredica, kako moreš tako
govoriti?«

»Glej, mamica, danes je rekla go-
spodična, da sonce in luna nepresta-
no krožita po nebu. In to vendar ni res.
Jaz nisem še nikoli videla obeh hkrati
na nebu...«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Moj očka je izpolnil svojo obljubo. Ker sem četrti razred osnovne šole dovršil s prav dobrim uspehom, me je vzel s seboj na počitnice v Bohinj. Zdaj smo že tu skoraj tri tedne, pa se mi zdi kakor bi bili komaj teden dni. Tako je lepo in tako hitro mineva čas. Bojim se, da bo prekmalu konec tega lepega življenja, kajti očka je dejal, da ostanemo samo še štirinajst dni tukaj. Kaj počenjamo tukaj, vas bo gotovo zanimalo? Največ se kopamo v Bohinjskem jezeru, ki je tako toplo, da je kar prijetno pol ure ležati v vodi. Včasih si izposodimo čolnič in veslamo daleč na sredo in še na drugi breg. Tudi na izlete hodimo. Nedavno smo bili pri izviru Savice pod Komarčo. Krasno je tam in želel bi si cele ure gledati temnomodro vodo, ki vre izpod hriba.

Tinče Mlakar, učenec 4. razr. osn. šole v Mariboru.

Dragi stric Matic! Spodobi se, da ti pišem, kako se mi kaj godi na počitnicah. Jaz sem namreč s starši v Novem mestu, kjer imamo sorodnike. Dan za dnem se kopam v Krki. To pa seveda, če je lepo vreme. Tukaj je prav prijetno in za počitnice si skoraj ne bi želel drugega kraja. Na Krki imamo tudi svoj čolnič, s katerim se vozimo. Moj atek se pelje včasih z njim tudi na ribolov. V Novem mestu ostanemu skoraj dva meseca. Še bo prijetno in veselo!

Joško Černič, uč. I. razreda gimnazije v Ljubljani.

Ljubi stric Matic! Letos sem pa za počitnice ostal kar doma. Moj tatek je namreč dejal, da je prišla letos k njemu v goste neka gospa, ki ji pravi Kriza in da zaradi nje ne moremo iz Ljubljane. Mene je nekaj časa ta neznanka jezila, zdaj sem se pa vdal v božjo voljo. Namestu na Gorenjsko hodim na Savo, če si pa zaželim Dolenjsko, pa na Ljublja-

nico in časih tudi na Ilirijo, ki je med Gorenjsko in Dolenjsko. Najrajše sem na Savi, kjer se na mivki pečemo in solničimo. Črni smo že kakor zamorci in mama pravi, da nas v avgustu sploh ne bo mogoče več spoznati. Na Savi je res lepo. Jaz tudi rad bijem žogo. Upam, da bom nekoč še slaven nogometaš in da bom lahko igral v prvem moštvu Ilirije. Dragi stric Matic! Verjemi, da se na nogomet dobro razumem in da vem kaj je »ofside«. Za enkrat Te pozdravljam, drugič kaj več.

Mirko Čeferin, učenec III. razr. mešč. šole iz Ljubljane.

Stric Matic!

Letos je bil junij pust,
lepši vsekakor julij,
a mnogo še obeta nam avgust.
Zdaj so lepi, vroči dnevi,
žogo brcamo, kopamo se radi,
v Savi plavamo ko močeradi!

Stane Poljšak, uč. mešč. šole v Celju.

Letošnjih počitnic sem se zelo veselil. V počitnicah igram največkrat nogomet. Včasih grem nabirat borovnice, kadar je zelo vroče, se pa kopam v Kamniški Bistrici. Tako mi bodo hitro minile počitnice. Te prisrčno pozdravljam in vse »Jutrovčke«

Mihael Jutršek, uč. V. razr. v Dobu pri Domžalah.

Bom šel na planine.

Konec je šole, konec skrbi,
knjiga že šolska v kotu leži.
Lepe počitnice so se pričele
s krasoto svojo nas objele.

Ne morem povedati, striček, kje bom, kje v počitnicah si poiščem dom. Pojdem gotovo na naše planine, ki dvigajo vrhe ponosno v nebeške višine.

Na Golico pojdem, pa na Triglav,
bom gledal v doline z nebeških višav.
Preljubi moj striček, pridi še ti,
sem gor na planine, kjer nič ni skrbi!

Franci Štravs, uč. V. razr.
na Jesenicah.

Edina sorodnica, ki jo imam, je moja
dobra teta. Vsako leto se v počitnicah
odpeljem k njej. Živi v mirni vasi Vrbi
na Gorenjskem. Imam jo rada zato, ker
skrbi zame kakor bi mi bila mamica. Jaz
ji vedno pomagam in sem se že precej
naučila gospodinjstva in drugih del. Sko-
ro vsako popoldne greva na krajši spre-
hod, ker je teta bolehná in težko hodi.
Videla sem rojstno hišo pesnika Fran-
ceta Prešerna in se vpisala v spominsko
knjigo. Imam pa tudi prijateljico, s kate-
ro sva napravili izlet na Završnico, kjer
je tako prijetno. Posebno so mi ugajale
pastirice in pastirji, ki so tam okoli pasli
črede ovac in krav. Kar pridružila bi se
jim in zavriskala brezskrbno. Najbolj pa
mi dobro dé čisti planinski zrak. Zdaj
mi je hudo, če se spomnim, da se bo tre-
ba ločiti od ljube tete, mirne vasice in
solčnih planin.

Marija Novak, uč. III. razr. mešč. šole
v Ljubljani.

Pred dvema letoma sem bil s kolonijo
na morju, ki ga ne morem pozabiti. Med
šolskim letom sem vedno sanjari o pri-
jetnem bivanju ob morju. Posebno imam
rad sladko grozdje, ki je tam doli tako
poceni. Najbolj pa mi ugajajo krepki
mornarji v belih oblekah, ki vidijo mno-
go velikih mest ob morju. Bil sem na so-
kolskem zletu v Ljubljani in sem videl
rjave mornarje v belih oblekah, ki so
tako lepo telovadili. Mama mi je poka-
zala štiri majhne mornarje v belih oble-
kah, ki so lepo salutirali, ko so jih foto-
grafirali. Eden je bil tako majhen kakor
moj bratec, ki še ne hodi v šolo. Letos
me starši ne morejo poslati na morje.
Upam, da bom šel drugo leto, če ne pa
takrat, ko bom sam zaslužil denar.

Franci Strnišek, učenec, Zagorje ob Savi.

Pismo z morja

Preljuba moja mama, ne zameri,
da bolj po redkem pišem.
Vročina je. Opoldne pa, pri moji veri,
sem tudi sit, da komaj dlšem.
Veš, ni me sram: mi jemo, grozno jemo,
prav vsega dosti vzeti smemo.
Srce se mi hahlja ob polni skledi.
A zraven večkrat mislim: Bog le vedi,
kako je vam doma —
če jeste kaj in kdaj.
Res, ljuba mama, večkrat se zamislím:
kako se kaj doma tolažijo. — —
Potem me zjutraj fantje dražijo:
»He, ti, z obrazom kislim,
si na koprivah spal, haha?!«

Oh, piši mi, kakó vam je domá! —

Mi vsako jutro zgođaj vstajamo.
In telovadimo. Ko snemo, pa zarájamo
v to slano, toplo morje... Plavamo.
Se z žogo poigravamo —
kar le kdo more —
kar kdo hoče —
kar kdo zna —
to je prekrasno, kakor v sanjah, dé...
In vsi smo zdravi, rjavi,
uhej — ožgani ko cigani.

Zdaj vem, preljuba mama: bom mornár,
svetá bom dosti videl, služil bom denár.
Na mizi bodo vsak dan mastni žganci
in kaj še vse! — Nekoč pa vzamem te
s seboj —
Takrat bom kapitan na svoji barki.

Zbogom!

Tvoj hvaležni Franci.

**Mradi rod! O solncu, vodi in svežem zraku
je Tvoje kraljestvo.**

Martjana Željeznova - Kokalj:

Lenuhov teden

V ponedeljek se spočijem;
v torek se šele umijem;
v sredo —
pišem s kredo;
a v četrtek
sem zaprtek;
v petek —
spim, je majhen svetek;
spet v soboto rad počivam,
da nedeljo lahko uživam.

Manica:

Presneti skratek

Za vas, ljubi moji Jutrovčki, sem napisala tri kratke stavke. Pa se je pritepel od nekod nagajivi škratek in mi prestavil posamezne zloge teh stavkov na čisto napačna mesta. Iz tega je nastala zdaj tale kolobocija:

ka — mleč — ša — na
je — ša — na — to
ša — dob — pa — ra.

Otroci, na vso jezo nagajivega škratka, prestavite zloge na prava mesta!

Manica:

Uganke

1. Suml, šuml,
vrtl, vrtl,
drobl, drobl,
hiti, hitl,
diši, diši
in spet drobl
in dobro nam stori.
2. Pri nas imamo takega hlapca, da
ima vsak dan nov predpasnik.
3. Zakaj mora gostilničar prodati
vino?

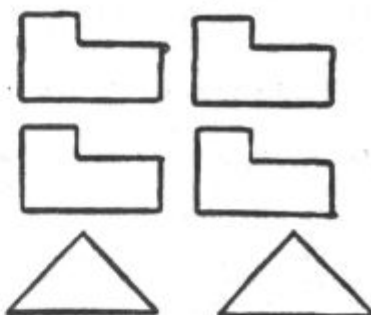
Kvadrat II

1	2	3	4
	P		
2	P	E	R
3		R	
4		O	

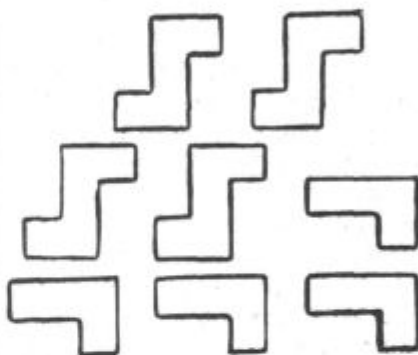
1. vrh v Julijskih Alpah, 2. —, 3. vi-
sočje v Aziji, 4. domača žival.

Rešitev kvadrata I.: 1. pero, 2. Ezop,
3. rosa, 4. opal.

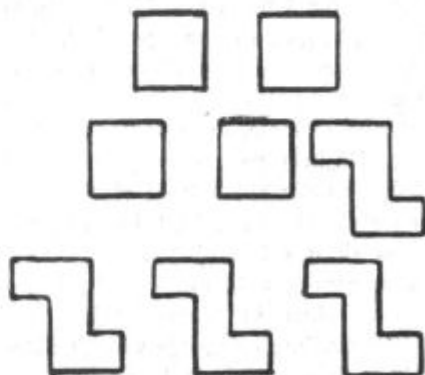
Sestavljalke

Iz štirih pravokotnih delov in dveh
trikotnikov sestavite četverokotnik.

Iz osmih pravokotnih delov sestavi-
te četverokotnik.

Iz štirih pravokotnih delov in štirih
četverokotnikov sestavite četverkot-
nik.

Rešitev posetnice
Rokavičar

Rešitev kvadratov

a, ar, mar, rame, marec, merica, Sre-
mica, mesarica, pesmarica.